

Dank aan alle lieve mensen en bedrijven die hun steentje bijdragen aan "Ospel in Actie":

Vele particuliere initiatieven

Bedrijven:

Caris Karel / Buitengewoon Groene Vormgeving / Kessels Bestratingen en Wegenbouw BV / Coop Phicoop / Autobedrijf H. Spitters / Dorpsherberg Ospel / Rijwielhandel Donkers / Renki Groentechniek / Tuincentrum Gielen / Kwekerij Bert Cuijpers / Diverse lokale plantenkwekers / Adri Veugen Grondwerken / AUTI-Empathie / PM it Solutions / Stichting Rhythm & Blues Ospel / Ospel Actueel / Bizz'Cu / Klus- en renovatiebedrijf F. van Nieuwenhoven / Grand Café Friends, Asten / Hallo Nederweert (Parel - Nederweert) van Aqua Media Adviseurs

IN GESPREK: En wat als het niet meer gaat?

Dave was nog maar 1 jaar oud, toen Jeanne & Frans Op 't Root ontdekten dat hij "anders" was dan zijn oudere broertje Jargo. Dave was een hele gemakkelijke baby en toch kon hij op bepaalde momenten onverklaarbaar angstig zijn. Soms leek het alsof hij doof was, omdat hij dan niet reageerde op zijn omgeving. Uit onderzoek bleek dat zijn gehoor gewoon in orde was. Maar iets klopte er niet... Na een hele serie onderzoeken bleek Dave de diagnose "autisme" te hebben. In die tijd was er over autisme maar weinig bekend en gaven de artsen aan dat er geen medicijnen tegen waren en dat de ouders er rekening mee moesten houden dat Dave uiteindelijk in een instelling terecht zou komen. Een ander behandelend arts kwam weer met de opbeurende conclusie dat hij mogelijk wel ingenieur zou kunnen worden...

"Als ouder word je dan gek. Dit kan toch niet!? Wie heeft er nu gelijk en wat kunnen we doen om Dave op de juiste manier te helpen? Dave praatte niet en trok ons overal mee naar toe, om ons iets duidelijk te maken. Niet altijd begrepen we wat hij bedoelde en zette hij het op een schreeuwen of gooide hij spullen om. Ook zagen we dat het hem heel verdrietig maakte, maar niet altijd konden we ontdekken waarom. De oorzaak zat soms verborgen in het kleinste detail, wat voor ons niet noemenswaardig leek, maar voor Dave de wereld onduidelijk, onveilig en beangstigend maakte. Het lukte ons uiteindelijk om Dave te leren praten, maar daarmee was zijn probleem niet opgelost. Zijn autisme maakte dat hij niet in staat was om te praten op momenten dat hij dit wilde en dat hij niet de juiste woorden leek te vinden voor wat hij eigenlijk wilde zeggen. In de loop der jaren hebben we, door ervaring, geleerd waar mogelijk de knelpunten zaten. En weten we nu dat hij onze taal heel letterlijk neemt en dat elke kleine verandering zijn wereld onduidelijk en onveilig maakt."

"Het lukte ons om Dave beetje bij beetje vertrouwd te maken met de voor hem zo onvoorspelbare buitenwereld. Er was veel geduld en doorzettingsvermogen nodig om Dave te begrijpen en hem zijn angsten te laten overwinnen. Met een kloppend hart ging ik dan de poging weer eens wagen om met hem naar de supermarkt te gaan, een verjaardagsfeest te bezoeken of naar het zwembad te gaan... Steeds weer gefocust op alles wat mogelijk fout zou kunnen gaan en bezig om de situatie voorspelbaar, duidelijk en hierdoor veilig voor hem te maken. We konden zijn autisme niet genezen en/of wegnemen, maar we bereikten na jaren van intensieve inspanningen (die vaak slopend waren) dat Dave redelijk te begeleiden was. Wanneer we als ouders maar in staat waren de wereld om hem heen veilig te maken."

Een crisisuithuisplaatsing

Op 14 jarige leeftijd komt aan deze opgebouwde veiligheid abrupt een einde. Dave en zijn vader Frans komen, tijdens een fietstocht op de tandem vervelend ten val, waarbij Frans ernstig gewond raakt. Ter plaatse moet hij gereanimeerd worden en raakt hij in coma, door een zware hersenkneuzing. Het is niet zeker of Frans de nacht zal halen, zijn de eerste berichten in het ziekenhuis. Frans vecht voor zijn leven en hoe hij uit zijn coma zal ontwaken is nog maar de vraag. Op dat moment is het voor moeder Jeanne onmogelijk om Dave de zorg te geven die hij nodig heeft. Er zit niets anders op dan hem tijdelijk uit huis te plaatsen, totdat de omstandigheden er weer naar zijn dat Jeanne en Frans weer voor hem kunnen zorgen.

"Ik vertelde Dave dat pap in het ziekenhuis lag en dat zijn hoofd pijn deed, maar dat de dokter hem weer beter zou maken. Hij keek zo verdrietig uit zijn ogen, alsof hij wou zeggen; "papa weg en mij doen ze ook nog weg?!". Met tranen in de ogen heb ik hem naar de auto gebracht, gaf hem een kus en zei: "Papa en mama houden veel van jou! Zwaai je nog even naar mama?", maar Dave keek strak voor zich uit en keek niet meer om. Ik huilde en ik voelde me zo slecht, omdat ik hem nu weg liet gaan. Ik vond het zo erg voor Dave, want ik wist hoe gevoelig hij was."